

De *handling*er, der kan rammes af dødsstraf, er, kort udtrykt, landsforræderi og højforræderi, groft angiveri, tortur overfor fanger og manddrab*). Det er en betingelse, at forsættet er rettet imod at fremme *fjendtlig interesse*, og der skal iøvrigt foreligge *skærpende omstændigheder*. Endelig er det en betingelse, at gerningsmanden på gerningstidspunktet er *fylt 21 år*.

Spørgsmålet om *aldersgrænsen* blev drøftet i folketingets udvalg, dog uden at der blev stillet forslag om at forandre den. Men i *landstinget* foreslog venstres og det konservative folkepartis 7 udvalgsmedlemmer at nedsætte aldersgrænsen til 18 år. Begrundelsen herfor var især, at aldersgrænsen i straffelovstillægget 1945 blev sat til 18 år, at nogle meget grove forbrydelser under besættelsen blev begået af personer mellem 18 og 21 år, og at dødsstraf blev eksekveret over 5 af disse, at den præventive virkning af truslen om dødsstraf formodentlig ville kunne virke stærkest overfor sådanne unge mennesker, og at der kunne være en fare for, at man ved at undtage personer mellem 18 og 21 år fra dødsstraf, udsatte dem for — ifald de blev indrulleret i en terrorbande — fortrinsvis at blive udvalgt til at udføre handlinger, for hvilke dødsstraf er fastsat. Et mindretal, bestående af 4 socialdemokratiske medlemmer (Ernst Christiansen, Ingeborg Hansen, Marinus Larsen og Steincke), forstod vel den anførte begrundelse, men ønskede ikke specielt at stemme for ændringer i dette lovforslag, når der overhovedet ikke kunne gives mulighed for at få vedtaget tiltrængte ændringer i hovedforslaget om straffeloven. *Justitsministeren* fandt derimod ikke argumenterne for en nedsættelse af aldersgrænsen overbevisende og udtalte sin tvivl både om, at den præventive virkning af truslen om dødsstraf ville være særlig stærk overfor unge, og om, at de unge under 21 år, som blev indrulleret i terrorbander, skulle løbe den påpegede risiko. Ministeren sluttede sin inødegåelse af ændringsforslaget således: „For den, der i det hele ser med uvilje på dødsstraffens gennemførelse i dansk ret, kan der herefter ikke være nogen mulighed for at acceptere det stillede ændringsforslag.“ — Ændringsforslaget forkastedes med 28 stemmer mod 17 (12 stemte hverken for eller imod). Blandt dem, der stemte imod, var *Stensballe* (V), som motiverede sit standpunkt med, at der på grund af det fremrykkede tidspunkt ikke forelå mulighed for at få den omhandlede ændring — som han i og for sig kunne tiltræde, men som dog, når alt kom til alt, kun var en detail i hele komplekset — prøvet påny i folketinget. Venstres folketings-

*) § 98, 99, 102 og 111 er gengivet under omtalen af straffelovsændringerne (side 305 og 313). § 237 angår manddrab.